

Glasiło
„Slovenskega učiteljskega društva v Ljubljani“.

Izdavatelj in odgovorni urednik :

JAKOB DIMNIK,

učitelj na II. mestni šoli v Ljubljani.

Št. 16. in 17. Ljubljana, 1. kimovca 1897. XXXVII. leto.

Vsebina: Vinko Škof: Prolog. — Jakob Dimnik: Šolski muzej slovenskega in istrsko-hrvatskega učiteljstva v Ljubljani. — Dragotin Česnik: O Ebenhochovem šolskem predlogu. — Praprotnikova slavnost. — Stenografični zapisnik o proračunski razpravi normalno-šolskega zaklada v kranjskem deželnem zboru. — Vestnik. — Uradni razpisi učiteljskih služeb. — Listnica uredništva. — Listnica upravnštva.

Geslo: „Ne nazaj, ne navzdol, ampak naprej in navzgor“.

Prolog.

Zložil in pri abiturijentski akademiji dne 17. malega srpana 1897. leta govoril abiturijent **Vinko Škof.**

Končano delo, uk in trud končan!
Prostosti nam žari pogled željan.
Skrbi, ki ste grenile mlado nam življenje,
Izginite! Napočil je prostosti dan! —
Prostost! Kako to v srcu nam odmeva,
Kako nas dviga in ogreva!
Prispeli ste, oj, bratje, sestre mi,
Da v slogi končno združimo se vsi!
Današnji dan si vtisnimo v srce,
Današnji dan vesel nam praznik bodi —
Kdo ve, morda je praznik to poslednji!
Zakaj, ko iz svetá mladostnih let
Radosno stopamo v drugačen svet,
Zdaj bode se šelë pričelo
Navdušeno in sveto delo!
In dela tega krašni plod
Uživaj naš slovenski rod! —
Sto upov nam sreč goji,
Sto vzorov v duši nam brsti —
Saj nam pomlad prekrasna zeleni!

Od njenih cvetov vsak sadú obilo si obeta
A ko nam potekó mladostna leta,
Izginje cvetje in zelenje vse nam iz srcá.

V vasici gorski, daleč od svetá
V ponižni hišici samevam . . .
Oj, sam! — In vendar nisem sam! —
Saj spremlja me na potih vseh gorjé,
Gorjé, ki dan in noč mori srce! —
O, zamorjen je cvet mladostni.
Izginila iz srca, jedva vznikla je pomlad,
In s cvetjem njenim je uničen sad!
Izpolnila se mi od sto željá
Nobena ni, iz nad nešteti
Rodilo se mi je morjé gorjá! —
Oj, bila le je krasna sanja,
Ko upal sem v mladostnih dneh. —
In zatopim se zopet v sanje mladih let,
Ko srečen storil prvi sem korak med svet.
Delil sem z brati bratsko srečo,

In bile drage so sestré,
Ki tuje jim bilô gorjé! —

Sedaj jaz vendar nisem sam, ki se borim,
Ki tu v samoti pozabljen za narod svoj
trpim. —

Mogoče brat, ki je le vzore si gojil,
Ki srce je, kot jaz, si z upi sladkimi pojil,
Takisto čuti zdaj in misli, da je sam!
On hrepeni po istem zmotru svetem,
Ki svet jedin i meni je.
Mladostnih nad, ki jih gojil je v srcu vnetem,
Ovarale takisto so ga morebiti vse! —

Iz misli te se spet rodi pomlad brsteča,
Srcé mi pomladi se, nova sreča
Cveté mi v prséh, ki nosile prej so le gorjé!
Kako mi raste moč, poprej veneča,
Kako mi spet kipi srcé,
Iznova mlade si goji željé!
Užiga znova plamen se krepostni.
Okó v mladostnem ognju mi žari,
In zopet upov sto srcé goji! —
Tako spomin me na današnji dan
Omlajal bo, krepil mi moč,
In v srce omlajeno vlival nov pogum
In čistil bo mi vzore, bistril um,
Netil mi v srcu čustva sveta,
Ki zdaj gojim v mladostnem ognju jih zvestó.

Neznaten je in majhen ta naš zbor,
A vsako srce sveti svoj goji nam vzor!
Ta vzor nam je naš borni rod,
Njegova sreča nam je znoter!

Oj, narod moj bo vstal krepak,
Iz praha bo rod bedni vzrastel jak,
Že v duhu zrem, kako mu raste moč,
Ko združen pod trobojno mu zastavo
Pogumno stopa v sveti boj.
In narod moj je prost! —
Kot cvetko nežno si goji vrtnar ljubeče,
Priliva ji, da srcece drobnó
Ne vsahne ji, tako i mi ljubó
Gojiti hočemo mladino narodu skrbnó.
Iz te mladine vzraste rod krepkejši,
Glej, nova doba, časi veselejši in srečnejši
Zdaj mojemu naródu zacvetó!

A ne samo za narod svoj in jezik sveti
Mladino nežno hočemo razvneti,
Mi svoji Avstriji smo zvoeti siní,
Nam oče vsem je svetli car,
Naródom zvestim blag vladar!
Zato ljubezen domovinsko hočemo buditi,
V ljubezni domovinski Avstriji vzgojiti.
Le krepke, zveste sine,
Branitelje nam mile domovine.
Narodom svojim On je oče, ne vladar,
Takisto šoli oče je ljubeč vsekdár!
Zato njegova naj zastava slavna
I nam zastava sveta bo!
V okrilju njenem bratje, sestre si bodimo
In večno ji zvestobo prisezimo
In družno v bratski slogi
Besede svete ponovimo vsi:
Vse za dom in za cesarja
Za cesarja blago — kri!

Šolski muzej slovenskega in istrsko-hrvatskega učiteljstva v Ljubljani.

Ustanovila „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ v proslavo in
spomin na plodonosno 50 letno vladanje Njih Veličanstva cesarja
Franca Jožefa I.

(Poročal pri IX. Zavezini skupščini v Celji dne 4. vel. srpana t. l. Jakob Dimnik,
učitelj v Ljubljani).

Slavni zbor!

Prežalostna resnica je, da naš stan navzlic temu, da stojimo že
na koncu razsvetljenega 19. stoletja, ne uživa še tiste veljave
in ugleda, ki mu gre po vsej pravici. Res je sicer, da je slo-
vensko učiteljstvo v svoji „Zavezi“ in v svojih društvih že mnogo